

Библиотека
Прозна путовања

Наслов оригинала
Iria G. Parente, Selene M. Pascual
Alma y los siete monstruos

© 2020, Iria G. Parente y Selene M. Pascual
© 2020, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona
© 2020, Noa Galán, por las ilustraciones, diseño de interiores y
maquetación
© 2022 за српски језик ОДИСЕЈА

Ирија Г. Паренте
Селене М. Паскуал

АЛМА и СЕДАМ ЧУДОВИШТА

Превела са шпанскої
Ана Кузмановић Јовановић

Илустровала
Ирис де Муј

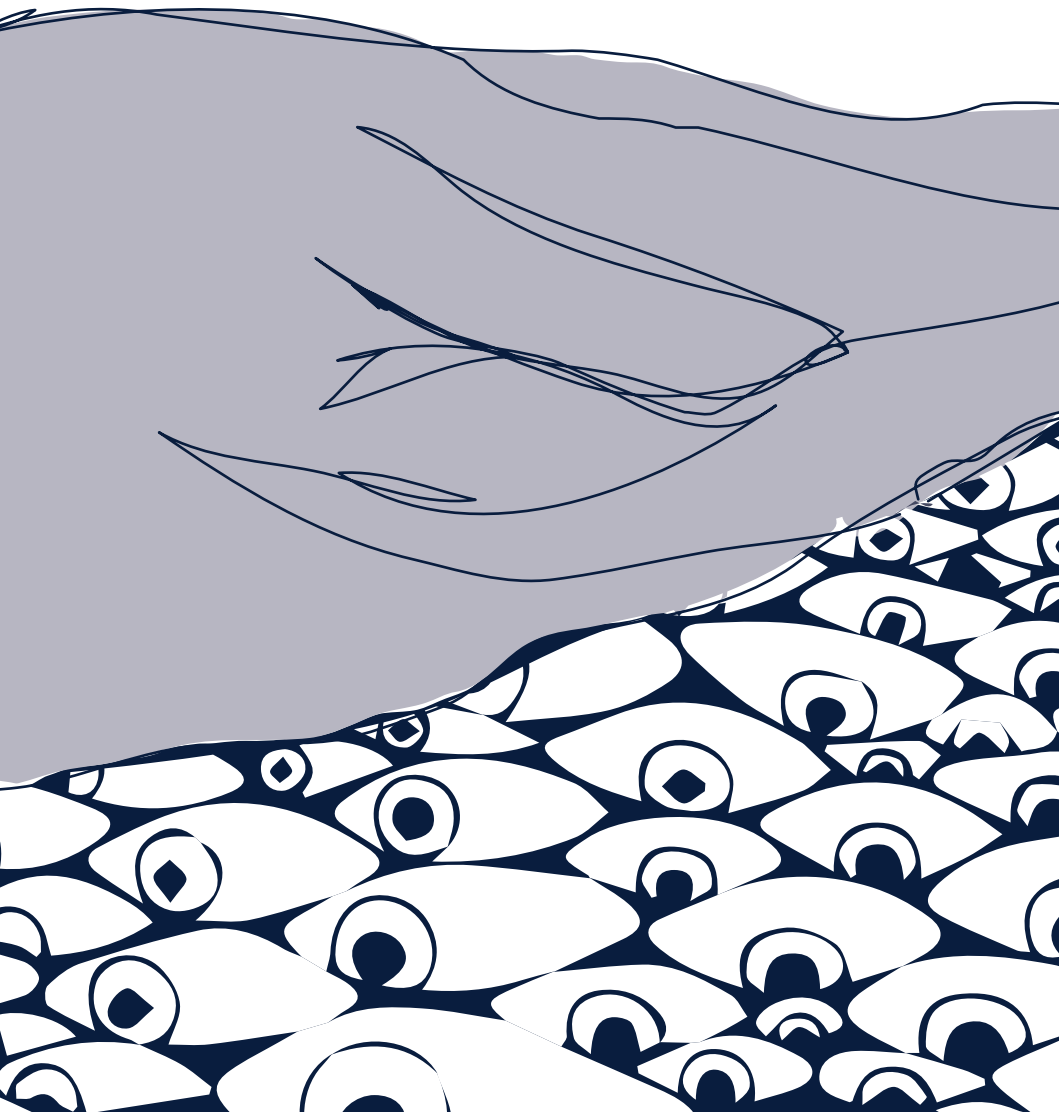
ОДИСЕЈА
Београд, 2022.

Свима онима који се свакодневно боре против
својих личних демона. Бићете добро.

И свима онима који помажу другима у борби
са демонима и олакшавају им ту борбу.
Неопходни сте.

САДРЖАЈ

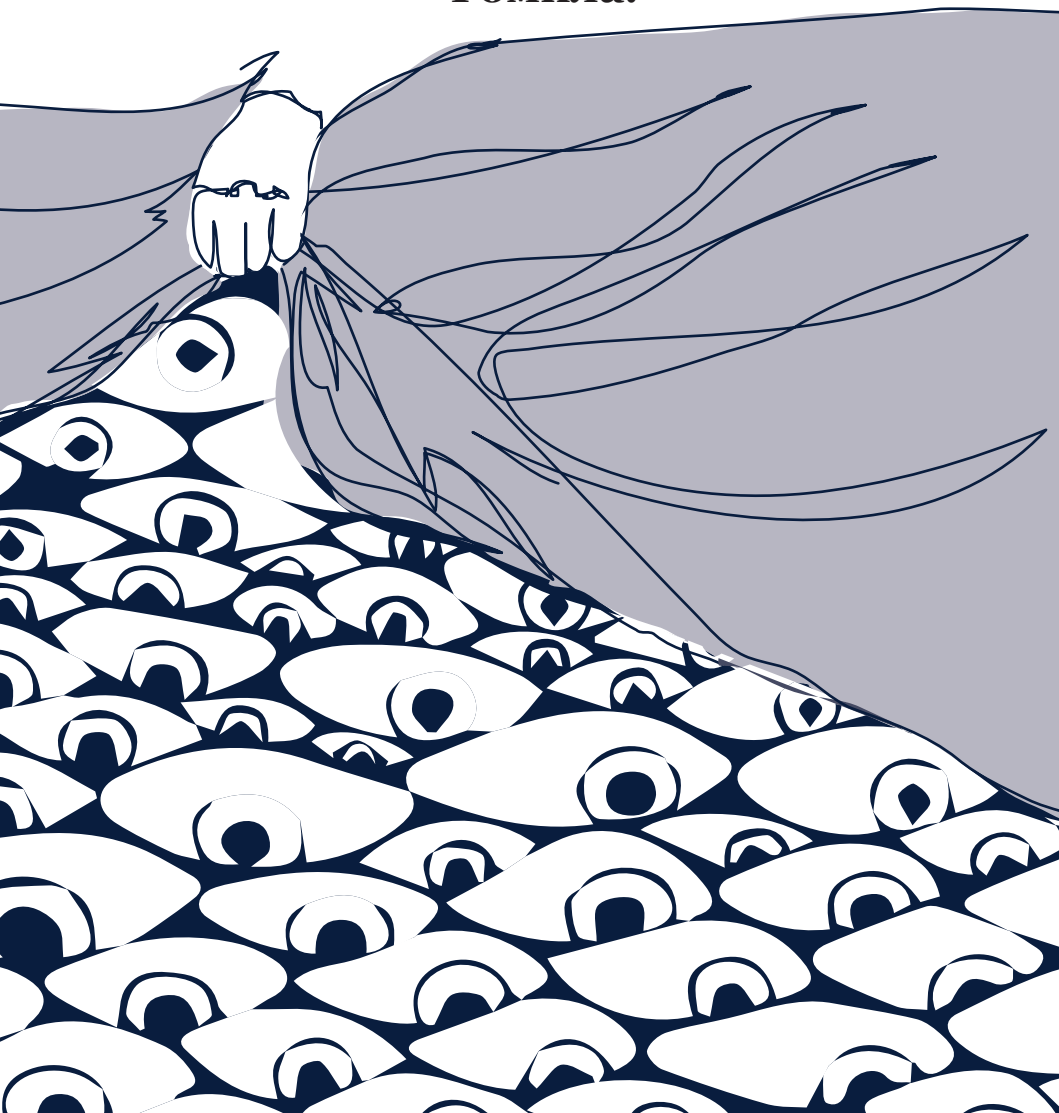
Алма	15
Прво чудовиште	21
Тајна	35
Друго чудовиште	43
Чудовишта се не слажу	51
Треће чудовиште	59
Алма је чудна	65
Четврто Чудовиште	73
Нема више тишине	83
Тест	91
Пето чудовиште	97
Чудовишта су пријатељи	105
Шесто чудовиште	111
Од чега су направљена чудовишта	119
Седмо чудовиште	125
Борба против чудовишта	133
Ловкиња на чудовишта	139
Чудовишта не воле да се о њима прича	147
Тежак задатак	155
Прикупљање снаге	165
Испод кревета	173
Мрак	185
Бити добро	199

Прво што је Алма открила, било је да испод њеног
кревета не живи само једно чудовиште.

Било их је много.

Гомила.

Када кажемо гомила, то је зато што их је буквално била гомила. Лежала су једно преко другог, нагомилана и испреплетена, јер сви знају да простор који чудовишта имају на располагању за живот под креветом није претерано велики. Ако си чудовиште које живи испод кревета, знаш да си осуђен на ограничени простор у којем ћеш морати да, стиснут, живиш с другима; међутим, чудовишта воле да живе тако. То су бића која се по потреби скупе, али могу и да се рашире кад пожелe. Чудовишта су велика, мада заузимају мало места.

То је само једна од занимљивости у вези са чудовиштима, али биће их још како ти их даље будемо представљали. Иако нећемо моћи да говоримо о свим чудовиштима. Има их превише за тако нешто, отишао би нам цео живот на то. На свету има барем онолико чудовишта колико има људи. Кад боље размислимо, може бити да их има много, много више. Зато ћемо током ове приче упознати само Алмина чудовишта, мада је могуће да неко од њих наликује ономе које ти познајеш. А можда је то чак и исто чудовиште! Чудовишта не само што су велика него су и запослена на више места.

Чудовишта исто тако воле да буду у главној улози, а већ смо ти рекли да воле да се праве велика, тако да прижељкују да причамо о њима. Мада се истовремено и плаше да се о

њима много говори, јер се верује како превише приче о чудовиштима може довести до њиховог истребљења. И о томе ћемо, не брину.

Али, говорили смо о Алми и о томе како је сазнала да њено чудовиште, заправо, није било једно већ читава гомила чудовишта.

А то се догодило кад је

пао мрак.

Алма

Кад је Алма по први пут остала у мраку, у мрклом мраку, није схватила зашто је одједном нестало светла. Не знамо да ли можеш да разумеш Алму, али остати у мрклом мраку је, заиста, веома импресивно. Увек има нешто светла, макар било и минијатурно: лампа која је остала упаљена, прорез на вратима, месец или звезде што се пробијају кроз рупице на завесама, треперење неког електричног апарата.

Каквог год, али некаквог.

Међутим, тог дана није било ничега.

Само мрак.

**Огроман,
мркли мрак.**

Алма није навикла на њега. Заправо, за већину људи је сама Алма била светлост. И то не трепераво светло, као оно на електричним апаратима; ни малено, као оно на про-резима врата. Алма је била више као сунчева светлост, увек блистава и топла. Алма је била светлост која ти недостаје током облачних дана, она што волиш да те голица по лицу у пролеће.

Тако, кад је остала у мраку, није разумела ни зашто она лично не може да спречи да мрак буде потпун. Није разумела зашто јој та светлост за коју су сви говорили да је има не издија кроз руке, уста, косу, врхове прстију на ногама или где год да треба, и не осветли барем делић њене околине.

Неко попут ње, са моћима светлости, није могао да остане у мрклом мраку.

Али, колико год се трудила да буде светла, тога дана светлости није било.

И тада је упознала своје прво чудовиште.

Прво
чудовиште

Била је у мраку па није могла да га види, али га је чула.

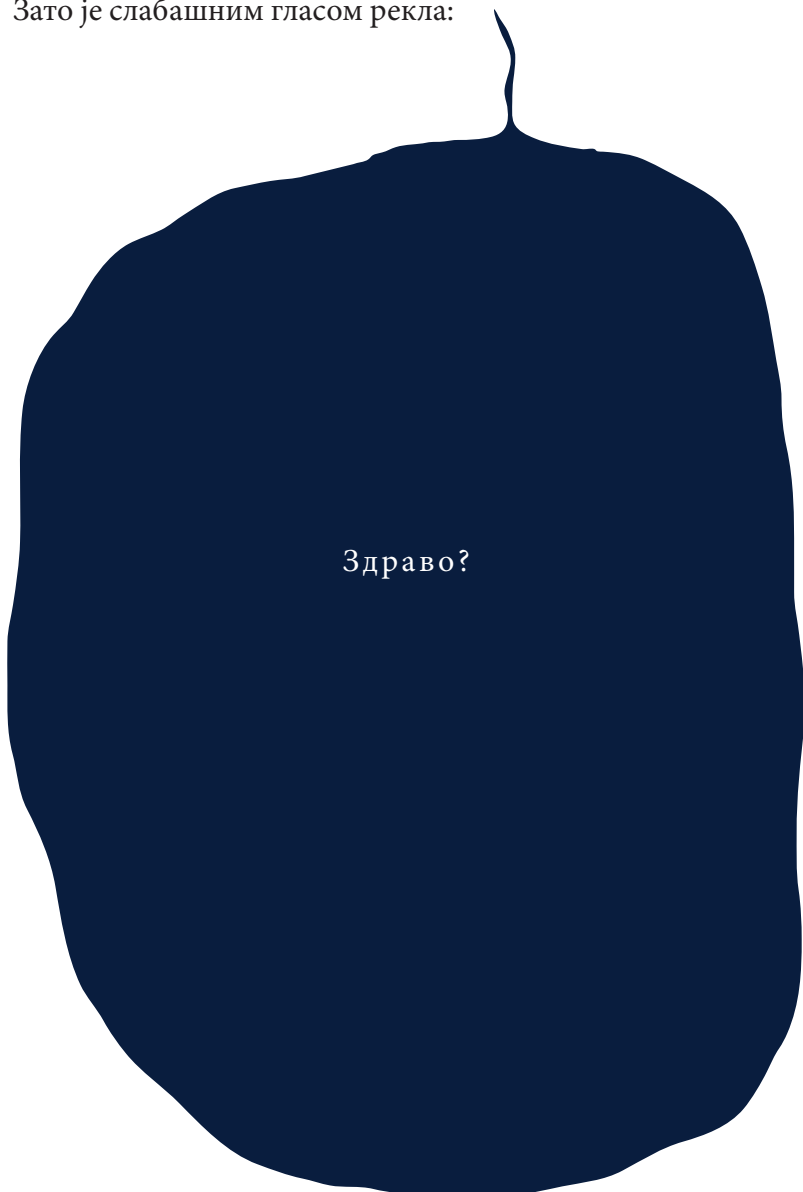
Дисање му је било отежано и помало убрзано, као да је дуго трчало. Заправо, чим је обратила пажњу, учинило јој се да чује брзе кораке по целој соби. Били су то ситни кораци, малтене скакутање, али тако брзи да, када би Алма погледала на једну страну покушавајући да открије одакле долазе, одједном би се чули на другом крају собе: на меком тепиху, поскакивали по душеку, трчали по књигама на полици, превртали све по писаћем столу.

Наравно, Алма се уплашила. Али, не брини, ово није хорор прича, мада у њој има страхова, мрака и чудовишта. Ово је другачија прича. Она у којој се упознајемо са чудовиштима како бисмо могли да им се супротставимо.

Управо је то учинила Алма. Одлучила је да упозна чудовиште за које је знала да је ту, да трчкара наоколо користећи таму, скакуће поред ње и увлачи јој се у чаршаве.

Зато је слабањим гласом рекла:

Мора да је глас уплашио чудовиште, јер су се ионако брзи кораци још више убрзали. Алма се склупчала у свом кревету, умотана у чаршаве, и погледала на све стране, безуспешно покушавајући да следи тај трк.

„Ко год да си, молим те, стани. Идеш ми на нерве!“

„Ја сам нервозан!“

Глас му је био подједнако убрзан као његово дисање и кораци. То што је одговорило још је више узнемирило Алму. Ту је било неког, очигледно, обратио јој се. Жустро је скочила на ноге, одлучила да више не може да поднесе мрак и упалила светло у својој соби.

И ту је стајао он. Или она. Заправо, не зна се јесу ли чудовишта дечаци или девојчице, или јесу ли једни дечаци а други девојчице, или нису ништа од тога. Чудовишта су чудовишта, на крају крајева, само то је битно. Тако да је ту стајало *оно биће*.

Видевши га, Алма се изненадила колико је мало. Није било веће од длана, што није имало смисла, будући да су најстрашнија чудовишта, како сви мисле, циновска. Није деловало ни претерано опасно. Имало је велике очи, врло буљаве, и узнемирено је гледало на све стране.

Ослањало се на две ноге а тело му је било чудно и искривљено. Канџе, како на рукама тако и на ногама, деловале су истрошено, као да су много тога гребале без престанка. Заправо, иако се зауставило поред Алминог кревета и више није трчкарало по соби, нокти на ногама су непрестано гребуцкали по поду.

„Да ли си ти чудовиште?“, упита Алма, са кнедлом у грлу.

„То сви морају да мисле о мени, да.“

„Молим?“

„Па да, да, јесам чудовиште. То је очигледно, зар не? Погледај ме, како да не помислиш да сам чудовиште? Да ли ти делујем много страшно? Плашиш ли ме се? Сигурно ме се плашиш. Сви ме се плаше. Сви ме мрзе. Јеси ли нервозна?“

Чувши то, Алма је пожелела да и сама гребе по поду, као што је чинило чудовиште.

„Ти ме чиниш нервозном.“

„Наравно да те чиним нервозном! Све што знам јесте да чиним људе нервозним. А то није добро, наравно, мада није ни велико изненађење, јер ја никада не радим ништа добро. Али, ако сам се ја нашао овде, то значи да си ти била нервозна. Зашто си била нервозна?“

Размислила је. Наравно, тако је. Она је већ била нервозна. Јер је остала у мраку, без имало светла. И мада је сада сијалица у њеној соби била упаљена, то није било довољно.

„Била сам у мраку.“

„Јао, мајчице. Баш у мраку?“

„У мрклом мраку.“

„Ужас! Не волим да будем у мраку.“

„Ни ти?“

„Нико не воли да буде у мраку. Бити у мраку је ужасно! Много лоших ствари може да се деси ако си у мраку. Ако си у мрклом мраку, на пример, можеш да закасниш на важан састанак рано изјутра.“

„Каква будалаштина! Зато постоје будилници. То није нешто лоше што ти се може десити ако си у мраку.“

„Ах, није, је ли, паметнице? А шта се деси ако се будилник поквари? Да ли навијаш више од једног будилника?“

Алма се замислила. Тачно тако: има само један будилник.

„Мама не би дозволила да се успавам.“

„Да ли она има више од једног будилника?“

Алма је заћутала. Заправо, није то знала. Вероватно нема. Деловало је као да се чудовиште смешка због њеног премишљања.

„А ако закасниш негде, ко год да те чека може много да се наљути на тебе!“, наставило је чудовиште.

„Али, можеш да се извиниш, и та особа ће ти сигурно опростити.“

„Ах, је ли тако, паметнице?“, поновило је чудовиште. „Мораш ли често да се извињаваш?“

Алма се премишљала, поново.

„Понекад.“

„Ако мораш често да се извињаваш, значи да нешто не радиш како треба. А колико год се извињавала, нико не воли људе који све раде лоше! Тако да, ако си у мраку, можеш да закасниш, јер ти се покварио будилник, а онда ћеш морати да се извињаваш, али можда нико неће хтети да ти опрости, јер се људи уморе од оних који све раде лоше, а лоше је кад закасниш. Да ли је то једина ствар коју не радиш како ваља?“

Алма поче да се пребацује с једне на другу ногу, немирна, исто као чудовиште кад је гребало под.

„Ако се премишљаш, значи да то није једино што не радиш како ваља. Сигурно да је неко због тога љут на тебе. Мени се то стално дешава! Зато сам нервозан. Јер сигурно да неко у овом тренутку мисли нешто лоше о мени.“

„Али, ја не верујем да људи мисле лоше о мени.“

„Заиста?“

Деловало је да јој чудовиште није поверовало, а његово неповерење натерало је Алму да посумња у свој одговор. Добро, можда да. Можда понекад. Можда неки људи мисле нешто ужасно о њој. Можда је она учинила нешто страшно.

Можда.

Тако да није одговорила, јер је знала да не ваља лагати а она није хтела да уради ништа лоше. Ако не чини ништа лоше, неће морати да се извињава, па се људи онда неће уморити од њеног непрестаног извињавања, као што каже чудовиште.

И било је у праву. Мора да је људима страшно напорно кад им се неко стално извињава. Сигурно неког нервира зато што она то стално ради.

Сигурно неко у том тренутку мисли нешто лоше о њој.

Одједном, Алма је савршено разумела чудовиште, јер се осећала потпуно исто. Чак је њено дисање почело да личи на дисање тог бића, јер се и она осетила тешком, мада ни у једном тренутку није трчала.

„Знаш шта би требало да урадиш?“, рече јој тада чудовиште. „Да одеш на спавање. И ја ћу. Или ћу барем покушати. Понекад не могу, јер сам превише нервозан. Али, покушаћу. Ако покушамо истовремено, можда и успемо.“

„Остаћеш овде?“

„Да, ако се слажеш. Ако ме не мрзиш.“

Чудовиште се није свиђало Алми. Али, у исто време, није знала како да га избаци из собе.

„Не, у реду је. Можеш да останеш. Где ћеш да спаваш?“

„На свом месту.“

„Које је твоје место?“

„Близу тебе. Ту, испод кревета. Тамо су и остали.“

Алма је поново осетила да не може да дише. Погледала је према кревету. Чак и са упаљеним светлом, деловало је да се мрак гомила испод њега. Учинило јој се да чује шапутање. Готово је била сигурна да се неколико сенки померило.

„Има ли ту још чудовишта? Под мојим креветом?“

„Да, много нас је.“

„Хоће ли и они да изађу?“

И чудовиште је погледало према кревету, као да тако на неки начин може да ступи у контакт с онима испод.

„Не, данас неће“, уверавао ју је. „Данас излазим само ја. Не излазимо увек сви. Ни истовремено. Понекад излазе једни, други пут други. Не брине, упознаћеш их већ.“

Алма није била сигурна да жели да их упозна. Несумњиво није желела, ако ће се због њих унервозити као због овог.

„Али, нећете ме повредити, зар не?“

Чудовишту су очи деловале још веће него што су биле.

„Ми никада не повређујемо! Само смо ту. Заправо, ту смо да те заштитимо.“

„Да ме заштитите, од чега?“

„Од света.“

„Свет ће ме повредити?“

„Свет увек повређује. Али, ми те на то упозоравамо и чинимо да то увидиш, како би могла да се заштитиш. Зар те нисам упозорио на то шта ти се може десити ако останеш у мраку, поквари ти се будилник, закасниш и много се извињаваш? Па, упозоравам те и на ово. Не веруј свету. Веруј и слушај чудовишта: ми врло добро знамо како све функционише.“

Алма је климнула. Пратила је како је чудовиште брзо кренуло ка кревету, својим немирним ходом, поново се осврћући на све стране као да би нешто, чак и кад у соби више није било ничега, могло да га зграби и повреди онако како је тврдило да свет повређује. Она је ишла за њим. Поново је легла у кревет и сасвим јасно видела како се чудовиште крије испод.

Алма је угасила светло, али се није усудила да поново остане у мрклом мраку, тако да је мало промислила и ипак оставила упаљену лампу на ноћном сточићу. Исто као и пре, чинило јој се да не осветљава довољно и ужелела се сунчеве топлоте. На неки начин, мада ублажен захваљујући лампи, мрак је и даље био ту.

Алма никада није сазнала да ли је чудовиште заспало те ноћи. Али, њој је требало дуго да се успава.

